

1959 om ekstraordinær grundskyld og ejendoms-skyld til kommunen m. v. Som bilag I til det nævnte cirkulære er endvidere optrykt lov nr. 357 af 27. december 1958 om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen. Loven af 20. maj 1933 er endvidere med virkning fra og med skatteåret 1961-62 ændret ved lov nr. 277 af 7. juli 1960.

A. København, Frederiksberg og købstæderne.

1. Grundskylden.

I København, Frederiksberg, købstæderne, de sønderjyske flækker og Marstal opkræves grundskylden med en fast promille, hvis størrelse fastsættes af kommunalbestyrelsen for 4-årige perioder ad gangen.

København og Frederiksberg var i mange år bundet til højst at udskrive grundskyld med henholdsvis 7,5 og 8,4 promille. Dette „loft“ blev imidlertid ophævet ved § 2 i lov nr. 361 af 22. december 1954, og kommunerne forhøjede med virkning for 4-årsperioden 1. april 1955-31. marts 1959 grundskyldpromillerne til henholdsvis 11,0 og 12,0. Med virkning fra og med skatteåret 1959-60 blev det ved lov nr. 358 af 27. december 1958 fastsat, at de ordinære grundskyldpromiller i de to kommuner ikke for den kommende 4-års periode (1. april 1959-31. marts 1963) og senere 4-års perioder måtte fastsættes lavere end de nævnte to promiller, og samtidig blev det ved lov nr. 357 af 27. december 1958 som et led i den forhøjelse af huslejerne, der skete ved lejeloven af samme dato, pålagt København og Frederiksberg på linje med de øvrige bykommuner at opkræve en ekstraordinær grundskyld med 7 promille i skatteåret 1959-60 og 14 promille i de følgende skatteår. Den samlede kommunale grundskyldpromille udgør således nu i København 25,0 og på Frederiksberg 26,0.

For købstædernes, de sønderjyske flækker og Marstals vedkommende var der til og med skatteåret 1958-59 fastsat visse grænser for grundskyldpromillens højde, idet de samlede ejendomsskatter ikke måtte overstige en bestemt andel af den gennemsnitlige samlede udskrivning i de senest forudgående år. Dertil kom, at grundskyldpromillen, der i disse kommuner — ligesom i København og på Frederiksberg — fastsættes for 4 år ad gangen, ikke måtte stige med mere end 1 promille fra 4-års periode til 4-års periode. Disse begrænsninger havde imidlertid ikke praktisk betydning, idet købstæderne i en lang årrække holdt nogenlunde uforandrede grundskyldpromiller på et lavt niveau. Fra og med skatteåret 1956-57 blev det ved lov nr. 166 af 24. maj 1955 som et led i den for-

højelse af huslejerne, der fandt sted ved lejeloven af 1955 pålagt købstadkommunerne og de sønderjyske flækker — men ikke København og Frederiksberg samt Marstal — at opkræve en tillægsgrundskyld med 6 promille, dog højst forskellen mellem 12 promille og kommunens almindelige grundskyldpromille. Der skete herved en udligning af de samlede grundskyldpromiller i købstæderne og flækkerne, således at disse promiller i næsten alle købstæder og flækker udgjorde mellem 10,0 og 12,0, d. v. s. at de var af samme størrelsesorden som promillerne i København og på Frederiksberg. Ved lov nr. 358 af 27. december 1958 blev tillægsgrundskyldpromillerne fra og med skatteåret 1959-60 optaget i de ordinære grundskyldpromiller. Det blev samtidig bestemt, at grundskyldpromillerne i købstæderne, flækkerne og Marstal ikke fremtidig kunne sættes lavere end de for skatteåret 1958-59 gældende promiller (d. v. s. næsten alle steder 10-12 promille). Som et led i den forhøjelse af huslejerne, der skete ved lejeloven af 1958, blev det ved lov nr. 357 af 27. december 1958 endvidere pålagt købstæderne og flækkerne (men ikke Marstal) på linje med København og Frederiksberg at opkræve en ekstraordinær grundskyld med 7 promille i skatteåret 1959-60 og 14 promille i de følgende skatteår. Den samlede kommunale grundskyldpromille udgør således nu i næsten alle købstæder mellem 24,0 og 26,0.

2. Ejendomsskylden.

Ejendomsskylden i *København, Frederiksberg, købstæderne* og de sønderjyske flækker og Marstal blev til og med skatteåret 1956-57 opkrævet med $\frac{3}{4}$ af den af kommunalbestyrelsen fastsatte grundskyldpromille. Ejendomsskylden blev beregnet af ejendommens forskelsværdi (ejendomsværdi ÷ grundværdi) efter fradrag af et af kommunalbestyrelsen fastsat beløb på mindst 12 000 kr. og højst 21 000 kr. pr. ejendom og et fradrag pr. lejlighed udover én på 2 000 kr. I København, Frederiksberg og over halvdelen af købstæderne (herunder alle købstæder med over 20 000 indbyggere og næsten alle med over 10 000 indbyggere) var det faste fradrag pr. ejendom fastsat til maksimum, d. v. s. 21 000 kr.

Herudover blev der fra 1. april 1956 i *købstæderne og flækkerne* opkrævet en tillægsejendomsskyld svarende til den ovenfor nævnte tillægsgrundskyld. Promillen for tillægsejendomsskylden udgjorde $\frac{3}{4}$ af promillen for tillægsgrundskylden, og tillægsejendomsskylden blev pålignet alle ejendomme, der ikke var fritaget for ordinær ejendomsskyld. Men tillægsejendomsskylden omfattede tillige en del af de